

LA CAMPANA DE GRACIA

SANT PERE.

D. Càrlos veyent la seva causa en 'ls núvols solicita l' apoyo de Sant Pere que li nega.

Baca José Baca

LA VINGUDA DE LA MARGARIDA.

—DIMONTRI de dona! ¿A qué haurá vingut á Espanya?

Cansada d' estarse á Pau, tal vegada tracta de trobar en la guerra una vida mes accidentada.

Potser té enveja de la séva cunyada.

—Mentres la pobre Blanca 's torna negra, corrent per las ardentas montanyas de Castelló, s' haurá dit sens dupte, jo m' estich aquí tranquila com una reina. Nada, nada: no vull sentir parlar mes d' ella: qui no arrisca no pisca, y molt seria que no 'm trobés algun dia ab l' estat civil usurpat per aquella bandolera.

—¡A las armas Margarida! haurá esclamat ab veu de gall quan comensa á treure la cresta.

Y vinga agafar lo carril y cap á Espanya, que ben libre está la frontera, y ademés las autoritats francesas, en un cas desgraciat bé prou que la protegiran.

Y aquí la tenim ja, descansant tranquilament sobre la llana dels séus partidaris y..... vigilant á l' home: diguém la veritat!

* *

¡Oh! es que 'n Carlets es de la pasta dels reys borbónichs: si senyors,

Se diu Carlos y s' hanria de dir Joan Tanoca.

Ell no té la gracia del Tenorio: es molta vritat: la séva cara de badella negra no 'l favoreix mica ni gens.

Pero per agradarli las conquistas.... no somia ell altra cosa que 'l trono absolutista sino per restablir lo dret de *pernada*, lo dret de cuixa com deyan los antichs nobles de la nostra terra.

Ell fugirá dels combats, perque tenir colouis ab las senyoras balas, que quan menos un hom s' ho pensa, l' hi donan lo Déu te guard, no es, francament, cap cosa que 'l distregui; pero ell no fuig may dels amorosos combats, y si veyessem á horas d' are l' alegria de las vascongadas.....

Ja poden matar carlins los soldats, que no n' hi faltarán á gabadals d' aquí una vintena d' anys.

* *

La Margarida naturalment, sent á dir tantas cosas, l' hi omplan lo cap de tal manera, y sab també que 'l cor del séu home es tan sensible y tant inmens, que al veure que ningú pot omplirli, vuyt per vuyt, mes se 'l estima per ella tota sola, que per alguna altra.

Ella ha sentit á dir que quan lo Terso era á Durango 's passejava casi tot lo dia péls portichs de l' iglesia de Santa Maria, cantant una lletania de xicoleos á las xicotas d' aquell vehinat.

Ella no ignora las visitas que feya al colegi de senyoretas de Vergara, y l' esterrufament de las Monjas, al véureli rompre..... la clausura.

Ella ha tingut coneixement de tots los séus passos, perque un rey, es sempre mes vist que 'ls altres, y al crit solemne de—«No me la pegas: ja 't coneix herbeta que 't dius mar-duix,»—cap á Espanya falta gent.

* *

Lo Terso al véurela s' ha posat malalt. ¡Tant bé qu' estava lluny de la costella, sense aquellas caricias empalagosas, cambiant de gust á cad' hora, á cada quart, á cada instant!.... ¡Tant bé qu' estava, ab l' excusa de conquistar l' Espanya, conquistant á las espanyolas!.... Es dir á las espanyolas..... á las vascongadas!

Pero no hi ha remey: la dona, formada de la costella d' Adam, es l' ós que Déu va donar á l' home per rosegar, y 'l Terso que primer que la Pátria y primer que á sí mateix coloca en sa bandera 'l nom de Déu, no pot menos de cumplir los mandatos de l' Iglesia, y deixar de ser *adúllero*.

* *

Pero ¿No van llegir vostés una cosa en los

diaris? No van trobarhi dias endarrera que 'l Terso se 'n anava á Fransa?..

Donchs aquest pensament vá tenirlo aixís que veje la séva dona á Espanya.

—¡Ah! Ya vens aquí á espiar-me traidora?.. Donchs jo m' en vaig cap á Fransa.... y vinam al darrera.....

—Y si que t' hi vindré, exclamá la desolada Margarida. y si que t' hi vindré; y no 't daré una hora de sossego, mal espós, mal pare, mal rey: mal espós que m' olvidas: mal pare que no 't recordas dels téus fills: mal rey que pensas mes que ab las fillas de Eva....

—Uy, uy, uy, exclamá 'l Terso: no t' enfilis Margarida, no t' enfilis, que ja 'm quedo aquí, veus, al teu costat... Dimontri de dona, tens uns nervis....

—Oh es que tú....

—Féste cárrech que soch rey, y que aquí á Espanya 'l rey que no 's dedica al género femenino, no es un rey de bon género.

—¡Sembla imposible!..

—Que hi farás: las costums cortesanas.... y ¿com vols que t' ho diga?... Voldria que tornessim al temps dels moros.

—Al temps dels *morros* diu la Margarida que no parla bè l' espanyol: ja hi som, exclama fentne uns de quatre pams.

—Pero féste cárrech de la situació, dona de Déu.

—Donchs si tu fas de rey, jo faré de reyna...

—¡Margarida!..

—Jo vull sotanas; jo vull per camarera al Cura de Santa Cruz!..

—Margarida: calla! Vaja fem las *paus* y fer ferlas tórnete'n á Pau que allá vindré á ferlas també.... Mira lo d' Estella vá mal: los méus partidaris se destrossan: los diners s' acaban, y en Concha no mira contemplacions á ningú... Créume, véste'n: tot lo que t' hi dit son bromas, son brometas; soch un bon xicot, faig molta bondat, y t' estimo.... ¡ay esposa mèva si 't pinsavan!.. Tórnete'n per mort de Déu, no t' exposis...

—Y donchs tú?..

—Oh! jo soch mes prudent que vosaltres: las donas sou tant impetuosas... Jo fujo del combat, y després, per fugir me queda sempre 'l recurs de treure'm lo bigoti...

* *

Aixó es lo que ha passat en l' entrevista del Terso ab la Margarida, aixó es lo que ha motivat lo viatge d' aquesta última: tot lo demés que contan sobre Cabrera, son romansos.

BATALLARAS

En Castelar á Lisboa mirava desde 'l balcó de la casa de un séu amich la professó de Córpus.

Tenen costum allá 'ls infants y 'l rey de portar lo pálio.

Al passar, tot eran ulls per veure al gran orador.

Alguna cosa havian de sentir dintre del cor per mirarse 'l aixís.

Efectivament: haventhi reys de l' eloqüencia com en Castelar, al servey de la república, devian trobarse mitj avergonyits y mitj temerosos de ser ells reys de Portugal.

Fá observar un periódich que l' Assamblea de Versalles ha retxassat sucesivament:

Primer: l' imperi.—Segon: la monarquía.—Tercer: la monarquía orleanista.—Quart: lo govern dels set anys y quint: la república.

L' únich que sembla que no han retxassat may los diputats d' aquella Assamblea han sigut las.... dietas.

Y vaji l' una cosa per l' altre, y duri molts anys la broma, mentres lo poble pagui y calli.

Dos metjes que servian ab los carlins van presentarse á indult.

—¿Qué tal, vá preguntarlos lo corresponsal de un periódich, tant mateix son morts l' Ollo y en Radica?

—No sols son morts, contestá un dels metjes, sino que desde liavors que la facció es completament tísica.

Observin que 'l que aixó deya era metje y s' anava á acullir á indult.

L' home fugia de la fam y de la feyna.

Molts carlins guipuscoans están tan cremats ab lo Terso, després de lo de Bilbao, que diuen que no volen ser enganyats per mes temps y que si en Concha entra á Estella, romperán los fusells y se'n tornarán á casa.

Y veus' aquí com la pérdua d' Estella, pot portar molts estellas en los fusells carlistas.

Los jefes dels viscahins diu que han fet creure á la gent que manan, que avants de acabarse 'l mes de juny atacarán á Bilbao ab molts y molt bons canons.

Jo crech que si s' hi atreveixen no l' atacarán d' altre modo que ab las rodas de moli ab que fan combregar á sos desventurats partidaris.

L' avansada de la columna Estévan vá sorprendre en Riudarenas á tres capellans y tres paisans que s' estaven prenent la fresca.

Al crit d' *alto* fugiren desbandats: l' avansada descarregá 'ls fusells, y un caygué mort en terra y 'ls altres deixaren agafarse.

Lo mort es un tal *Cagarrell*, xocolater de Girona y tots ells pertanyian á una facció.

No poden los carlins de Catalunya empenyar una acció, sense que s' aprofiti de la gresca algun soldat presoner de la columna de 'n Nouvilas, que 's presenta á la població mes immediata.

Aquest afany de recobrar la *llibertat*, proba á las claras lo bé que 'ls tractan los *absolutistas*.

Las noticias del Nort, son de que las plujas impideixen que 's dongui comens á las operacions.

Mentrestant los carlins se fortifican en las immediacions d' Estella.

Per lo qual bé 's pot dir:

Los carlins á Montejurra
fent trinxeras tot lo dia,
que 's fan lo jas se diria
per rebre una bona surra.

A Vilanova tornan á fortificarse.

Lo brigadier Salamanca reuni als vehins, que hi acudiren en número de mes de dos mil, y ab gran entusiasme aclamaren l' idea de resistir als carlins d' aquí en avant.

Al Vendrell ja 's fortifican també.

Y en vista de la diligencia de las columnas en socorre á las poblacions amensadas, no n' hi haurá cap de important que no tracti de pagar ab plom la contribució á la carlinalla.

Entre 'ls de Bilbao y 'ls viscahins que rodan per aquells voltants vá haverhi dias endarrera un armistici.

En ell, un tal Iriarte que mana un batalló digué que ell y casi tots los carlins preferirian batre's per la república católica que per don Carlos, que ben garballadet no es al cap d' avall res mes que un ximple.

Ja era hora de que 'ls carlins comensessin á coneixe 'l; pero lo de la república católica..... vaja: la volém ab gorro frigi y no vestida de monja.

Un telégrama diu que han sigut expulsats los jesuitas de Castelló, per sospitas de que estavan en convivencia ab los carlins.

Lo qu' estranyo es que haventhi carlins en armas, hi hagués encare jesuitas á Castelló.

¿Qué ne saben que Ignasi de Loyola era vascongat?

Lo Terso está satisfet de la séva dona, molt satisfet.

Fins are 's moria de zelos.

Pero are véu que la Margarida está per l'element vell del partit carlista.

¡Al menos que salvém l' honra, exclama 'l Terso tot sovint. Y ab los vells... ja puch estar tranquil.

Lo noy Alfonso vá á Lóndres; ab l' escusa de curarse las escrófulas, li vá realment á embaucar als moderats menos reaccionaris, fent veure que allí hi apendrá 'l modo de gobernar per medi del parlament.

Pero son las inglesas tant rossas y tenen uns ullets tant monos, que molt me temo que 'l noy Alfonso surti sabi á Lóndres, en lo que mes los Borbons s' han distingit, encare que haja sigut sense anarhi.

Ha sigut disolta pél Terso la Junta real que havia creat fá molt poch temps.

Aviat se l' hi disoldrán també las esperansas realistas.

Un brigadier d' inginyés, un tal Sr. Alemany, junt ab dos fills séus s' ha passat als carlins.

Un sou de mes y un traïdor de menos!

En l' entrada de la Margarida á Espanya 'l séu marit vá voler obsequiarla ab un desfile del séu exercit.

La operació vá durar desde las déu á las onze de la nit.

Un desfile á la nit? dirán vostés ab estranyesa.

Si senyors á la nit: y la rahó es la següent: Van tant bruts los carlins, que 'l Terso tingué por de que la séva senyora no hagués de girar la cara.

Los carlins han imposat á Viscaya una contribució territorial y un' altra de industrial, contra las costums y 'ls fueros del pais.

Péls fueros se deixan matar los vascongats, y 'ls carlins ho fan tant bé que 'ls hi destrossan cada dia.

¡Ah! insensats! Al últim trobéu lo que havéu buscat.

Los carlins van á Sentmenat y s' enduhen prés l' arcalde.

Ho sab en Gori, gefe de la ronda de Sabadell, y martxa denodat contra 'ls carlins: los troba á San Llorens Saball, s' hi rebat furiós y té la ditxa de rescatar al pobre arcalde y de fer pagar als carlins son atreviment, causant los alguns morts y ferits.

¡Vingan rondas com las de Sabadell, y á veure fins á quan rondarán los carlins!

Ab molta fruició parlava dias endarrera 'l Brusi de una institució cristiana de París que 's dedica á recullir pillets y educarlos.

Un discurs del fundador del asilo expressava l' idea de ferlos ser soldats, dihent que no convenia que treballessin perque en los tallers se pervertian.

Lo treball pervertint!

Soldats, después de sortir de la sotana dels hermanos!...

Ah! quins crits de viva D. Enrich V no donarian los pillets de París cristianisats!...

Al Brusi, ab tot y no ser carlí, l' hi cau la baba.

Un altra població desgraciada! Un altra salvatjada comesa péls héroes de l' Alforja!

Bellmunt poble de la provincia de Tarragona 's troba sobtadament invadit per 2,500 carlins. 140 voluntaris se defensen; pero 'ls carlins

comensan á cremar casas, á saquejarlas, á deshonrar á las donas.

Tots los voluntaris son pares ó germans ó fills: demanan capitulació y se 'ls obliga á rendirse baix pena de cremar lo poble y de assessorar á tots sos habitants de dos anys per amun.

Desesperats deixan las armas, á pesar de lo qual alguns d' ells son barbarament fusellats, y 'l saqueig y la violació continuan.

Un ministre de Déu, lo capellá de Flix excita als seus soldats, dientoshi:

—Apa aquí minyons: paseú á las donas pel matrimoni civil!.

Aquest horrorós sarcasme, aquesta infernal excitació en llabis de un capellá, per vergonya de l' Espanya que no l' hi cau á sobre y no 'l destrossa, es rigorosament histórica!

Com una mostra de las bonicas poesías, que ab lo títol de *Cansons del temps* acaba de publicar nostre correligionari, l' inspirat poeta ciutadá Riera y Bertran, tenim lo gust de transcriure la següent:

CANSÓ DEL ESCOMBRIAYRE.

Tant si l' ivern es fret
com si es xafagós l' ayre,
escombra escombriayre,
á veure si fas net.

Palaus de la justícia,
casals de la riquesa,
alberchs de la pobresa:
per tot arréu brutícia.

Tot l' ambició 'u malmet,
com si 'l deber fos ombra....
Escombriayre escombra
á veure si fas net.

Escombra aqueixas salas
del empleat trampista,
del fraudulent bolsista,
del jugador de malas.
del industrial secret,
del popular xarrayre....
Escombra escombriayre
á veure si fas net.

Escombra aquella estancia,
plea de tristas prendas,
hont l' usurer sas rendas
se fá sens repugnancia.

Escombra 'l salonet
de la que al mon assombra....
Escombriayre escombra
á veure si fas net.

Agafa la téva eyna,
mes que cap altra honrosa,
y fes ben profitosa
la téva noble feyna.

Mes ay! al treballar
jo veig que t' entristeixes...
¡La gent que tu coneixes
poguesses escombrar!

Elio, Velasco y Valdespina ja son á Fransa.
¿No saben qui 'ls ha substituít?...

Lo cura Santa Cruz.
No es estrany: estém en temps de hidroóbia: que no descuidin nostres artillers la repartició de las bolas!

Ja s' ha descubert qui es lo rey X que defensa l' Imparcial.

Per forsa ha de ser un que comensi ab aquesta lletra.

Saben qui?
Lo rey Ximple!

En la victoriosa batalla de Alcora van los carlins mes de cent morts y uns 500 ferits.

D.ª Bianca diu que fugí de l' acció plorant de rabia, y arrencantse 'ls cabells.

Los soldats que volian agafarla pèl monyo, ab unas quantas llissons com la de Alcora, trobarán qu' es impossible, pues si s' arranca 'ls cabells aviat quedará calva.

Pio IX tracta de preconisar alguns bisbes espanyols, sense dirne res al govern, contra la costum y 'ls drets de presentació que té la nació.

No seria convenient tornarli al Papa cada un dels bisbes que 'ns regalés fets tot un cardenal.

Llavors potser coneixeria que nosaltres podém mes qu' ell.

Molts jefes carlins han passat la frontera llasant las boynas.

Pobrets!
Ahont van péls Pirineus sense res al cap?...

Ay! temo per ells: sí; temo que un aire no 'ls costipi!...

En Tristany ha anat á Roma.
Diu que l' hi ha dut una important missió carlista.

Si es que no hi vá per reclutar capellans.... no 'u entench.

En la provincia de Alicante ha sigut pres lo cabecilla Materia.

Sembla que aviat los carlins no 's quedarán ab res.

Sense materia y sense esperit, que temps ha que l' han perdut á veure com s' ho arreglan.

Entre 'ls carlins hi ha verola y sarna.

Lo Terso está trist y capficat, y únicament desitja que una altra malaltia 's declari entre sas filas, per ensarronar durant mes temps als séus llanuts.

La malaltia que voldria 'l Terso fora 'l Crup.

Llavors los parlaria dels centenars de canons ab crup que tindria á las sévas filas, y als carlins encare 'ls hi cauria la baba.

A Madrit s' ha presentat á indult un capitá de l' escolta del Terso.

¿Qui no 's cansa d' escoltar á un burro bramant?

Donchs lo mateix efecte l' hi feya devia fé 'l Terso.

Després de votada la urgencia de la proposició de Casimiro Perier, establint á Fransa la forma republicana, tots los periódichs s' ocuparen d' aquest assumpto, cada hù baix lo punt de vista de las sévas opinions.

Lo Figaro digué:

«Ahir se reuniren tots los metjes pera salvar á la Fransa malalta, y de la consulta 'n resultá que están mes malalts los metjes que la mateixa Fransa.»

Té molta rahó 'l diari francés.

Per lo tant, es just que 'ls metjes monárquichs de l' Assamblea de Versalles se 'n tornin al llit.

Es tant gran lo desengany que ha experimentat la diputació á guerra carlista sobre 'l modo com se fonian los fondos que proporcionava á la camarilla que rodeja al Niño Bobby, que ha acordat no proporcionarli un quarto més, y fer pèl séu compte las compres que sigan necessarias.

D. Cárlos al saberho ha quedat tant espalmat, que s' ha desfet de la camarilla y s' ha entregat en cos y ánima á la camarilla.

Per haverse espallat la máquina, los carlins deixan de publicar lo Cuartel Real.

Donchs guerra sense quartel.

CANTARELLAS.

Nina, ta cara hermosa
m' engresca molt,
com també molt m' engresca
ton cos bufó;
pero ab franquesa
m' engresca mes encara
lo vi de pela.

F. LL. Y B.

Densá que 'm vas doná 'l si
qu' estich pensant sempre mes,
y es que reparo nineta
que ab prou feyna 'm pots dá 'l re.

P.

Avuy ne vinch decidit
per si ton cor ne puch moure:
per dirte: —M' en vaig al llit
perque es molt tart y vol ploure.

Ay que bè deya aquell poeta:
lo que vá de ahir á avuy:
Quan no érats mèva 't volia
y are qu' ets mèva no 't vull.

Pepa, si anant á la font
avuy me vols esperar,
avisam, que t' asseguro
que m' esperas fins demá.

C.

EPICRAMAS

A las deu se'n vá á esmorsá
á casa seva en Comellas,
y al mateix moment d' entrá
ja l'hi treuhen las costellas.

S. DEL O.

Un senyor que era molt rich
per probarne l' avaricia
dels habitants de Galicia
va dir un dia: —«Jo 't fich
al qu' es mori aquest istiu
l' enterro l' hi pagaré.
Y ¿sabéu lo que van fé?
Que no 'n quedá ni un de viu.

M. M.

—Vaya vos no féu per casa.
deya un capellá á la Tona,
sou petita y no estéu grassa
y jo busco *major-dona*.

P.

Predicant Mossen Pau Serra
va dir: que si Dèu volia
al temps de un segon faria
un pá tant gros com la terra:
y un dels oyents que aquell jorn
devia estar de tabola
va respondre: ¡Quina bolal!
¿Y ahont colocaria 'l forn?

P. B.

Cuentos

Un senyó preguntava á un pagés que venia
de Barcelona:

—¿Qué tal Pep? Qué diuhen per allí baix?
¿Qué no t' han pres los quartos?

—A mí? l' hi respongué: ¿qué 's pensa que
soch tant tonto?

—Home á mes espavilats que tu 'ls han
presos.

—Donchs, lo qu' es per mi desafío al mes
aixérit.

—Ca! ¿Y com t' ho farías?

—Ay! aixó ray: no portantne.

Un home havia perdut un plet per no haver
passat una escriptura per las hipotecas.

Un dia era á l' iglesia, mentres exclamava
'l capellá:

—Germans: hem de creure en las sagradas
escripturas.

—Si no son passadas per las hipotecas, in-
terrompí, ja pot comensá á arreconarlas.

Quan los suissos anavan á servir en l' exer-
cit de totas las naciones de Europa, un francés
disputant ab un suis d' aquell exércit, l' hi
deya:

—¿Qué podéu ser vosaltres! Per diners ser-
viu á tots los paissos.

—Y 'ls francesos? replicá 'l suis.

—Ah! Nosaltres si 'u fem, no es mes que
per l' honor.

—Llavors cada hú serveix, digué 'l suis,
per lo que mes falta l' hi fá.

Un pobre demanava caritat al portal de una
casa.

La mestressa l' hi digué:

—¿Qué 'us estimeu mes germá, un tros de
pá ó bé una tassa de caldo?

—Unas sopas, exclamá 'l pobre ab gran vi-
vesa.

—Lo mèu pare es dels que mana, exclama-
va un fadri pagés vingut de la montanya, al
mitj de un grupo que s' havia format á la
Rambla.

—Deu manar carlins, l' hi digué un, al veu-
re'l tan pallús.

—No carlins; pero una cosa per l' istil: ma-
na moltons; es rabadá.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls
ciutadans B. M. O., Carnicer de Vilanova, Tres de secas,
Pantomina, Pésols tendres y Nyoca

N' han remesas que pera insertarse haurian d' esse arre-
gladas los ciutadans Panotxa, Pell de conill, Un montanyés,
Un barbé, Agutçil butifarra y M. Cadenet.

Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas,
fácils d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l' istil.

Ciudadá Ninot Pelut. Lo que 'ns envia no pot insertarse.
—Jo mateix Idem idem.—Mossen trabuch. Idem.—Man-
xaire. Idem idem.—F. Prieto. Idem idem.—R. Birolla. Lo
que 'ns remet no vá.—Zab Stump. Tampoch vá lo que 'ns
envia aquesta senmana.—Poin Dexter. Idem idem.—Agutçil
butifarra. Idem.—Un barbé. Lo que 'ns remet ja está ben
versificat; pero hi falta xispa.—Tres de secas. Aprofitarem
casi tot lo que 'ns envia, inclús la poesia.—Pantomina. Fa-
rém lo mateix ab la seva cantarella.—Sabatas y mitjas bla-
vas. Lo que aquesta senmana 'ns remet está molt mal versi-
ficat.—Droguera Sagristá. Lo que 'ns envia sembla copiat: á
lo menos nos recordem haverho llegit en algun altre puesto.
—Un baylet. La seva xarada ve sense solució y aixó fá que

no la poguem admetre. —Pell de conill. Encare que ben ver-
sificadas las sevas cantarellas no tenen la gracia que nosal-
tres busquem: respecte á la fuga de consonants *La Campana*
no 's dedica á aquesta especie de passatemps.—M. Cadenet.
La fábula que 'ns remet sobre tenir una versificació molt des-
gabellada, té l' idea molt confosa.—Carlos seté. Gracias per
las advertencias que 'ns fá; pero son inútils, tota vegada que
no coneixem personalment á cap dels redactors que 'ns favo-
reixen ab sos treballs.—B. M. O. Aprofitarem ab molt gust
algunas de las sevas cantarellas.—Un Puigcerdanés. Repassí
la xarada que 'ns envia y trobará qu' está encare molt mal
versificada.—Casilda Calderera. Lo que 'ns remet es una ma-
la traducció del castellá.—Carnicer de Vilanova. Es llástima
que vosté no tingui en compte que 'ls versos de vuit sílabas
per ser tals ver-os han de consonar ó ser assonants.—I Tron-
tolls. Gracias per la poesia que 'ns remet.—L' home de go-
ma.—Vosté que sab que som al temps de fer muixoni, com-
pendrá que no insertém per are la seva poesia per mes que
'ns agradi molt.—Gestus. La xarada que 'ns remet trobém
que té una forma tant violenta, que 'ns sembla que desdiria
algun tant de las altras que de vosté maleix havém publicat.
Ja pensém ab la *Torre de Babel*. Respecte á la pregunta que
'ns fá, pot enviar lo que vulga com aquí, que s' insertará si
agrada als redactors d' aque.l periódich.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del
últim número

Fábula filosófica.

Una Á-EE-MO-NA hermosa 'm vá dá un dia
una BA-CA-LLA-NE-RA á qui ans volia:
al cap de temps vá ferme falsadat,
vaig deixarla y per tia s' ha quedat.

Al sant que no l' hi tingas devoció
no fassas ORACIÓ.

GESTUS.

Han endavinat totas tres solucions los ciuta-
dans Pantomina, Jo mateix, Tres de secas, Pau
Miquel y Mateu, Un sargento de Tarragona y
Sabatas y Mitjas blavas.

Han endavinat las 1.ª y 2.ª los ciutadans Bom-
bolla y Taco; la 2.ª no més T. Soler, Agutçil Bu-
tifarra y Carnicer de Vilanova. Y finalment no
mes que la 3.ª Droguera Sagristá y Un baylet.

XARADA

I.

De primera y dos sortint
reparo que la tot era
vella y plena d' hu y tercera
que semblava del any vint.

No 'm xoca la tres tercera
perque soch escrupulós,
y me 'n torno á tersa dos
y 'm trech la prima primera.

JOAN TITAS.

II.

Un bon senyor de hu y segona
y d' elevada dos tres

senyor que una volta al mes
sols prima y tres una estona,
sentat, desde una poltrona
va dir ab véu persuasiva:
—Ja acaba lo que motiva
fá temps nostre malestar,
pues la sort que 's va á rifar
será la tot decisiva.

UN MONTANYÉS.

ENDAVINALLA.

De un fort jo soch lo contrari
y á dintre de mi tinch forts
¡Ey si en catalá 'm nomenas;
en castellá no senyor!

R. BONHOME.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR.—ATAULFO, 14.

1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.